



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. v právní věci žalobce: **L. Z.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2014, č.j. KUZL-39973/2014, sp.zn. KUSP-39973/2014/DOP/Ků,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 19. 10. 204 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. KUZL-39973/2014, sp. zn. KUSP-39973/2014/DOP/Ků, ze dne 28. 8. 2014, a stejně tak i rozhodnutí Městského úřadu Uherské Hradiště, č. j. MUUH-OD/5911/2014/UrbP Spis/2427/2014, číslo případu 2014/0612, ze dne 11. 6. 2014. Napadenými rozhodnutími byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle

ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť nebyly splněny podmínky pro projednání věci jako správního deliktu provozovatele vozidla. Podle žalobce řízení bylo zahájeno a vedeno v rozporu s právními předpisy, jelikož správní orgán neměl právo řízení vůči žalobci zahájit.

Podle žalobce namítl, že ze strany správních orgánů bylo svévolně porušeno jeho právo se zprostit odpovědnosti za spáchaný správní delikt tím, že oznámí správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, neboť žalobce sdělil správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, avšak správní orgán odmítl tohoto kontaktovat, jakož i proti němu zahájit řízení o přestupku s tím, že tvrzení žalobce, že vozidlo řídil tvrzený řidič P. K., je nevěrohodné. Tím správní orgán rezignoval na svou povinnost dle ust. § 67 zákona o přestupcích, a to k tíži žalobce. Následně žalobce zpochybňoval důvody, které správní orgán vedly k uvedenému závěru. Stejně tak brojil proti závěru správního orgánu, že P. K. není možné doručovat písemnosti s tím, že P. K. má v ISEO evidovanu jako adresu pro doručování ulici M. na P. 1, kde se zdržuje a poštu zde přebírá. Řízení o správním deliktu bylo proti žalobci zahájeno jen a pouze proto, že správní orgán nerespektoval svou povinnost dle ust. § 125h odst. 5 silničního zákona a ust. § 67 zákona o přestupcích.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout. Žalovaný po shrnutí základních skutkových tvrzení uvedl, že jméno P. K. je v úzkém spojení se společností FLEET Control, s.r.o., která žalobce zastupovala ve správním řízení. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v závěru, že uvedení P. K. jako řidiče bylo pouze účelovou taktikou, a uvedl, že P. K. dlouhodobě provádí machinace s určením, kam mu mají správní orgány doručovat. V době odložení věci měl P. K. v informačním systému evidence obyvatel evidovanou nesprávnou adresu v S. C. de T., Š. Podle žalovaného není smysluplné, aby se správní orgány pokoušely opakovaně v každé projednávané věci mechanicky doručit zásilku, když je dopředu zřejmé, nebo alespoň vysoce pravděpodobné, že tyto pokusy nebudou úspěšné, a správnímu orgánu prvního stupně nelze v takovém případě vytýkat, že věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Na aktuální doručovací adresu v Praze si P. K. opět poštu nepřebírá. V souvislosti se ztotožněním pachatele přestupku odkázal žalovaný na to, že právě provozovatel motorového vozidla – žalobce, musí unést důkazní břemeno. Závěrem se žalovaný obsáhle vyjádřil k praktikám „pojištění proti pokutám“ spojeným se společností FLEET Control, s.r.o., Motoristická vzájemná pojišťovna, družstvo a P. K.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.

Reálně jedinou žalobní námitkou je nesouhlas s tím, že správní orgán nezačal, resp. odložil řízení o přestupku proti tvrzenému řidiči – P. K. Soud však tento postup správního orgánu jako vadný nevyhodnotil.

V aktuálním rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, uvedl Nejvyšší správní soud následující: „*Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona o přestupcích), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Nejvyšší správní soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, tak, že „evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“*

Jak již konstatoval krajský soud, šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se však o to pokusit. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu nikoho neoznačí nebo označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. rozsudek ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

V souzené věci nastal stav uvedený Nejvyšším správním soudem, neboť provozovatel vozidla označil za řidiče osobu, které se nedaří doručovat. Ze správního spisu vyplývá, že dne

21. 1. 2014 bylo správnímu orgánu prvního stupně postoupeno oznámení dopravního přestupku, kterého se měl dne 18. 1. 2014 v 14:15 v obci Ostrožná Nová Ves dopustit řidič osobního motorového vozidla zn. VW Golf, RZ „X“. Žalobce, jako provozovatel citovaného vozidla, byl vyzván ke sdělení totožnosti řidiče výzvou ze dne 24. 2. 2014 (č. j. MUUH-OD/16204/2014/UrbP Spis/2427/2014), doručenou dne 26. 2. 2014. V reakci na tuto výzvu sdělil žalobce podáním ze dne 28. 2. 2014, že jeho vozidlo řídil pan P. K., nar. „X“, bytem Č. A. 601, P. 6. Přestupková věc byla odložena dne 24. 3. 2014. Z výpisu z Centrální evidence obyvatel vyplývá, že tvrzený řidič P. K. měl v době od 2. 7. 2013 do 25. 4. 2014, tedy v době řešení přestupku, v této evidenci evidovanou adresu pro doručování C. A. no. 9, P. 1, E. T. de C., S. C. de T.

Skutečnost, že adresa P. K. v S. C. de T. je adresou, na kterou nelze doručovat, je skutečnost známá jak správním orgánům, tak i soudům, svědčí mimo jiné i judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 – 46, uvedl, že *„doručování na adresu v S. C. de T. by bylo v rozporu se zásadou procesní ekonomie, bylo-li správním orgánům z úřední činnosti známo, že na tuto adresu se soustavně nedaří doručovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2014, č. j. 3 As 107/2013 – 30, podle kterého bylo nadbytečné pokoušet se doručovat na další novozélandskou adresu, na niž by bylo doručování stejně zjevně bezúspěšné, jako na tu první). Skutečnost, že na santacruzskou adresu se nedaří doručovat, přitom městský úřad konstatoval již v „Předání spisu se stanoviskem“ a žalovaný ji doložil i dodejkami přiloženými k vyjádření ke kasační stížnosti [španělskou poštou vyznačena neznámá („Desconocido“), popř. nesprávná adresa („Dirección incorrecta“)].“*

Zdůvodnění závěru o neobeslání P. K. jako tvrzeného řidiče z důvodu, že nepřebírá ani na adrese v ČR ani na jiných adresách v zahraničí zásilky, jasně správní orgán uvedl již v příkazu, kterým rozhodl o uložení pokuty žalobci, stejně tak v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2014 a uvedený závěr akceptoval a potvrdil i žalovaný v napadeném rozhodnutí, kde jasně uvedl, že se v případě doručovací adresy na S. C. de T. jedná o adresu neexistující.

Za této procesní situace postupoval správní orgán prvního stupně při odložení věci plně v souladu s citovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016. Jeho postup považuje zdejší soud za zákonný, plně v souladu se zásadou procesní ekonomie a plně v souladu s důvody, pro které zákonodárce včlenil odpovědnost provozovatele motorového vozidla do zákona.

Soud nijak nezpochybňuje tvrzení žalobce, že P. K. řídí motorová vozidla po celé České republice. Soud dokonce nezpochybňuje ani tvrzení žalobce, že P. K. pracuje pro firmu vykonávající odvoz vozidel. Nicméně pokud provozovatelé motorových vozidel svěří své vozidlo do užívání osobě, která byla v určité době nekontaktní, resp. činila veškerá možná opatření k tomu, aby jí bylo ztíženo doručování, a dokonce tuto procesní strategii veřejně sděluje (viz novinový článek s názvem „Muž nabízí pojištění proti pokutám, Úřady ho nahánějí na Kanárech.“ zveřejněný dne 14. 7. 2013 na serveru www.idnes.cz), nutně nesou riziko s tím spojené. Zdejší soud již opakovaně konstatoval, stejně jako Nejvyšší správní soud, že svěření motorového vozidla do užívání jiné osobě je soukromoprávní vztah mezi provozovatelem a řidičem, a je pouze a jedině na provozovateli motorového vozidla, jak se

svým majetkem bude nakládat. Nicméně s ohledem na jeho objektivní odpovědnost jako provozovatele motorového vozidla klade na něj zákon zvýšenou odpovědnost, resp. vyžaduje jeho zvýšenou opatrnost, komu vozidlo svěřuje do užívání.

Argumentace žalobce doručovací adresou P. K. v P. 1 na ulici M. je zcela bezvýznamná, neboť v době, kdy by mělo teoreticky být P. K. doručováno předvolání k podání vysvětlení, tedy před odložením věci, nebyla tato adresa v Centrální evidenci obyvatel vedena jako doručovací adresa P. K. Soud se proto nezabýval ani tím, že pana K. „na této adrese pocítil cca půlhodinovou přátelskou návštěvou zaměstnanec žalovaného“, a ani tím, že mu na tuto adresu doručují správní orgány jakákoliv podání (zůstává pouze s podivem, jakým množstvím úřední korespondence P. K. disponuje žalobce).

S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu